

LBRIS | ȘTEFĂNEL BULEA
books

PURGATORIU

//bestseller

Chișinău • București

2022

EXORDIUM

„De ce scrii poezie?”

Am primit de foarte multe ori această întrebare dar nu am știu concret cum să răspund, mai ales că poezia nu a fost nici pe departe scopul meu atunci când am început să scriu. Mă amuzam mereu și cumva răspunsul era unul retoric: „*Un sculptor poate face și picturi așa cum un actor poate cânta*”.

Pasiunea pentru scris a început să apară de la vârsta de 12-13 ani când am creionat primele capitole a unui roman fără titlu, cu un fir narativ ce nu-l cunoșteam în totalitate. Acțiunea se derula dar fără o direcție precisă și fără niște personaje cheie. Intriga era firavă și neverosimilă. Dar scriam din plăcere. Scriam pe foi sau pe caiete vechi de la școală iar singurii mei cititori au fost membrii familiei.

Acum, când răsfoiesc acele „manuscrite” e ca și cum m-aș uita la o fotografie cu mine de acum câțiva ani, când conturul feței era cu totul altul. Ceva lipsea, totul era un amalgam de încercări, ceea ce m-a împins să cred că probabil mă regăsesc mai mult în poezie,

pentru simplu fapt că pot jongla mai ușor cu emoții și cuvinte. Am descoperit că este un act reflex și treptat am început să scriu versuri. „De mortuis nihil nisi bene” a fost prima mea poezie scrisă care avea însă să rămână și ultima pentru încă jumătate de deceniu. A rămas singura într-un fișier Word din laptop, până când m-am mutat în Germania. Aici am (re)început să scriu și m-am (re)descoperit pe mine. Poeziile s-au adunat una câte una, pe care le reciteam și le retușam constant. Unii când au auzit că scriu versuri, au spus că m-am țărănit și au crezut că sunt și eu vreun alt romantic incurabil, care se pierde cu ușurință în clișeu. Din nou, aveam zâmbetul pe buze când auzeam aceste vorbe, pentru că știam că nu este așa. Poezia mea nu este nici pe departe romantică. Este diferită.

Poezia, cred că, uneori este înțeleasă greșit, fiind chiar partea „tabu” a literaturii. Se crede că poezia trebuie să fie doar despre frumos și sublim, despre iubirea magică, și despre nemurirea fericirii. Dar realitatea este complet alta. Există urât și deziluzie. Există iubire toxică. Și chiar dacă recunoaștem sau nu, fericirea are o inevitabilă moarte. O moarte ce este mereu prezentă, sub mii de forme, dar suntem orbi ca să o putem vedea.

În ceea ce privește poezia mea, toți și-au schimbat părerea când le-am oferit să citească versurile scrise de mine. Au spus că nu se așteptau la o astfel de abordare. După lectură, am auzit tot felul de păreri. Cum că ar fi bizare, macabre și violente.

Este mult mai ușor de acceptat partea frumoasă din viață și lumina din jur, fără să se realizeze că destinația este de multe ori aceeași – în neant și întuneric. Refuzul și fuga de acest deznodământ este doar o agonie.

Iar agonia este sora parșivă a Morții, cea care minte, cea care face promisiuni deșarte.

Alții, devoratori de proză, mi-au spus că, totuși, observă un fir narativ ascuns în poeziile mele și au repetat întrebarea sub o alta formă:

„De ce nu încerci să scrii și proză?”

Nu pot spune că nu mă gândesc la acest lucru. Poate voi croșeta un roman în cele din urmă, poate că mă voi inspira chiar din versurile mele. Dar până atunci, universul „Purgatoriu” este doar sub această formă. Am încercat să scriu o carte cu o altfel de abordare. Am dorit să scriu ceva viu care vorbește cu ușurință despre moarte, să nu mai fie văzută ca un subiect ce trebuie să fie ținut sub lacăt.

Așa că... voi lăsa și cartea mea să spună mai departe câteva cuvinte...

Tu, ce mă ții acum în mână, să știi că pot vorbi. Am un suflet. Am o inimă cu sistola și diastola-n surdină, și-un plămân prin care respir. Cuvintele îmi sunt inima, filele subțiri îmi sunt plămânii iar sufletul, îmi ești tu cititorule.

Nu doresc să te înfricoșez, dar așa am fost scrisă, ca să îți arăt că moartea nu este sfârșitul. Există viață dincolo de ea și chiar în ea. Desigur, sub o altă formă, ascunsă printre clipele de fericire falsă și gesturile de așa zisa iubire.

Sunt o carte scrisă în contraste – negru și alb, umbra și strălucire, asfințit și răsărit, moarte și înviere.

Unii bibliomani, pasionați de ocultism, susțin că aș fi un jurnal straniu, cu însemnările îngerilor căzuți sau a sufletelor blocate la granița celor două lumi. Acestea ar fi fost doar șoapte rostite în obscur și trauma pe care nimeni nu le-ar fi auzit atunci.

Au rămas închise-n purgatoriu, dar au răsunat printre râurile vii de timp care au curs continuu peste cele moarte. Ele sunt acum cântece ale duhurilor care se află printre voi, sau chiar în voi și se perindă între trecut, prezent și viitor. Ei sunt aici, dar nu mai pot fi văzuți.

Pot doar vorbi prin adierea vântului, prin stropii de ploaie sau prin umbrele ce apar la răsăritul lunii.

Pot vorbi doar cu cei care știu să asculte.

DE MORTUIS NIHIL NISI BENE (DESPRE MORȚI, NUMAI DE BINE)

Noi ce-n purgatoriu rătăcim străini, prin exantem,
Însetați și flămânzi condamnați, pururea suntem.
Doar cu lacrimile bocitoarelor, setea ne-o potolim
Și prin bogdaproste noi înfometați, încetăm să fim.

În lumea vie, trupurile noastre zac înțepenite,
Ghemuite-n scânduri și de pânze, acoperite.
La cap și la picioare plâng cei care, ne-au iubit,
Și-n taverne cu vin dulce petrec alții, că ne-am prăpădit.

(2)

Un jurnal vrem să vă moștenim acum,
Că-ntr-o clipă vom fi în uitare, scrum.
Așteptăm sub pământ, baricadați,
Să fim de alții demoni, pentru păcate judecați.

În păcat și neghină niciodată s-adormiți,
Că măruntaiele vor fi smulse, mărunțite-n dinți.
Și izgonite unde focu-n în vene, sângele clocotește,
Iar sufletul se usucă strâns, spânzurat în clește.

(3)

Suntem aici de întregi și chinuitoare veacuri,
Oasele sub piele sunt acum, casante vreascuri.
Așteptăm în rugăciune, judecata noii vieți,
Ca-n infern să nu sfârșim, sfâșiați și fierți.

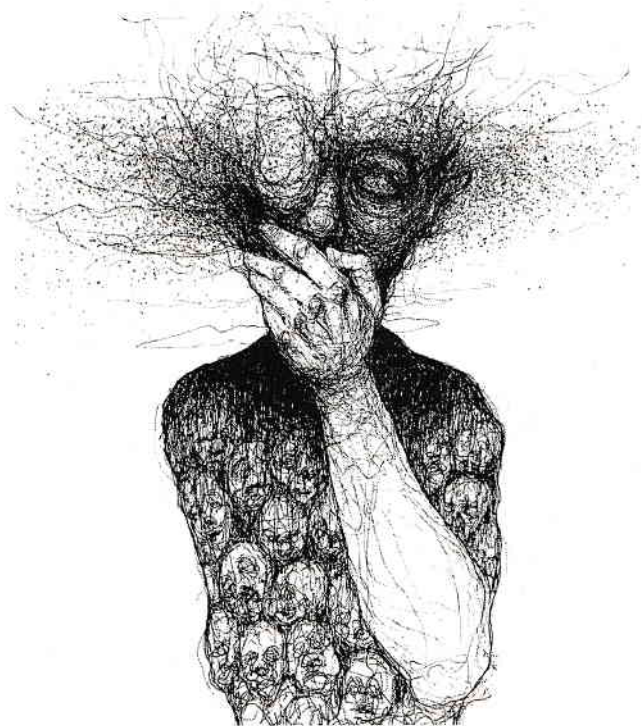
Dar prin sfântul și negrul legământ
Satan ne cheamă c-o grimasă, dincolo de pământ.
Să fim robi ai muncii lui, și de fiecare dată,
Perdanți ai tocmelii, cu al nostru, divin Tată.

În lanțurile păcatelor suntem pecetluiti legați,
În eternitate singuri, și de sfinți uitați.
În cohorte grupați sunt, demonii din răzvrătire
Cu tăișurile lor în carne, așteptăm în putrezire.

*august 1961, Confesiunile unui suflet închis în purgatoriu.
Este martor la ambele lumi dar nu face parte din niciuna.*

LEBRIS

We know
books

M-am trezit din visul imaginii de astă-vară,
Când hoinăream desculți în nisip,
M-am trezit singur în așternut, ca un fetus ghemuit,
Uitat de tine și de toți, iar de nimeni pomenit,
M-am trezit ca un stârv pe-un pisc de munte,
Ciugulit de ulii și fărâmițat în frunte!

M-am trezit c-o amintire râncedă-n retină,
Plin de gânduri măcinate de ură și de vină,
M-am trezit singur în așternut, ca un fetus ghemuit,
C-o dorință neîmplinită și c-un suflet putrezit,
M-am trezit ca de fiecare dată, într-un zgomot de tăcere,
Strâns în lanțuri pân' la sânge-
de dor, păcate și durere!

M-am trezit din strânsoarea brațelor tale
Lipsit de aer în plămâni, și sugrumat de cale,
M-am trezit singur în așternut, ca un fetus ghemuit,
Așteptând să vin la tine astăzi-
la cavoul scorojit.
M-am trezit fără tine alături, și fără glas în cuvinte,
Merg îngreunat pas cu pas...
cu gândul morții tale-n minte!

*iulie 1962, mărturia unui dependent de opium.
Încearcă să se piardă-n vicii, să trăiască o lume ireală,
căci în cea reală, el este văduv. Soția lui s-a sinucis în vara anului anterior.*

LBRIS

We know
books

